

Sygn. akt VIII Ga 529/17

POSTANOWIENIE

Dnia 7 marca 2018 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie:

Przewodniczący: SSO Natalia Pawłowska-Grzelczak

Sędziowie: SO Leon Miroszewski

SO Anna Górnik (spr.)

Protokolant: st. sekr. sąd. Agnieszka Grygiel

po rozpoznaniu w dniu 23 lutego 2018 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z wniosku Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w W.

przy udziale B. G.

o pozbawienie prawa prowadzenia działalności gospodarczej

na skutek apelacji uczestniczki od postanowienia Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 20 lipca 2017r., sygn. akt XII Gzd 9/17

postanawia:

I. oddalić apelację,

II. zasądzić od uczestniczki B. G. na rzecz wnioskodawcy Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w W. kwotę 120 zł (stu dwudziestu złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO (...)SSO(...)SSO (...)

Sygn. akt VIII Ga 529/17

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 8 lutego 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o orzeczenie wobec B. G. zakazu prawa prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek lub w ramach spółki cywilnej oraz pełnienia funkcji członka rady nadzorczej, członka komisji rewizyjnej, reprezentanta lub pełnomocnika osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą w zakresie tej działalności, spółki handlowej, przedsiębiorstwa państwowego, spółdzielni, fundacji lub stowarzyszenia na okres lat dziesięciu. W uzasadnieniu wnioskodawca wskazał, że uczestnik postępowania prowadząc działalność gospodarczą od 13 czerwca 2000r. w branży odzieżowej i zatrudniając pracowników zobowiązany był do odprowadzania składek na ubezpieczenie społeczne. Wnioskodawca podał również, że zadłużenie uczestnika za okres od lipca 2004r. do grudnia 2016r. wynosi 9.775.551,47 złotych. Wnioskodawca stwierdził też, że uczestnik postępowania posiada także zadłużenie wobec Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych. Ponadto wnioskodawca podniósł, że uczestnik nie złożył wniosku o ogłoszenie upadłości w ustawowym terminie, a postępowanie egzekucyjne prowadzone w trybie egzekucji administracyjnej przez Dyrektora

Oddziału ZUS w S., Naczelnika III Urzędu Skarbowego w S. i aktualnie Naczelnika II Urzędu Skarbowego w S. jest nieskuteczne, natomiast we wcześniejszym okresie kwoty uzyskane w toku egzekucji były niewspółmiernie w stosunku do wysokości zadłużenia.

Wnioskodawca podał także, iż ostatnia wpłata własna uczestnika dokonana w dniu 30 września 2014r. wyniosła 1 1.155,84 zł. Wnioskodawca poinformował także, że pismem z dnia 17 września 2015r. złożył wniosek o ogłoszenie upadłości B. G., a wniosek ten postanowieniem sądu upadłościowego z dnia 7 marca 2016r. został oddalony na podstawie art. 13 ust. 1 pr. Upadł. i napr. z uwagi na brak majątku na zaspokojenie kosztów postępowania. W świetle powyższego zdaniem wnioskodawcy zachodzą przesłanki orzeczenia zakazu wskazane w art. 21 ust. 1 w zw. z art. 373 ust. 1 pkt 1 i 377 pr. upadł, i napr.

Uczestnik postępowania w odpowiedzi na wniosek wniósł o jego oddalenie podnosząc zarzut przedawnienia z art. 377 pr. upadł, i napr. i zażądał zasądzenia na jego rzecz kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego. W uzasadnieniu swego stanowiska uczestnik wskazał, że roszczenie wnioskodawcy nie może zostać uwzględnione z uwagi na prekluzyjny skutek art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 6.03. 2009r. o zmianie ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze, ustawy o Bankowym funduszu gwarancyjnym oraz ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. Nr 53, poz. 434) zgodnie z którym to przepisem, jeżeli przed dniem wejścia w życie ww. ustawy, ustała możliwość orzeczenia zakazu, o którym mowa w ust. 1 z powodu upływu rocznego terminu do wszczęcia postępowania, zakazu nie orzeka się. W ocenie uczestnika chwilą decydującą dla ustalenia, czy możliwe jest skuteczne wystąpienie o pozbawienie prawa prowadzenia działalności gospodarczej, jest zatem stan istniejący bezpośrednio przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej, która obowiązuje od dnia 2 maja 2009r. Jak wskazał wnioskodawca z ustaleń dokonanych przez sąd w sprawie XII Gzd 13/15 zawartych w postanowieniu z dnia 9.07.2015r. wynika, że podstawy do ogłoszenia upadłości dłużnika istniały już w 2005 roku oraz że od tego momentu do dnia wejścia w życie ustawy nowelizującej, dłużnik nie złożył wniosku o ogłoszenie upadłości i nie toczyło się w stosunku do niego takie postępowanie na wniosek jego wierzycieli. W ocenie uczestnika zgodnie z hipotezą ww. art. 6 ust. 3 ustawy nowelizującej ostatecznie ustała możliwość orzeczenia zakazu prowadzenia działalności gospodarczej wobec niego jeszcze przed dniem wejścia w życie tej ustawy z uwagi na roczny termin przedawnienia do wszczęcia postępowania o orzeczenie zakazu określony w przednowelizacyjnym brzmieniu art. 377 pr. upadł, i napr.

Postanowieniem z dnia 20 lipca 2017 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie orzekł wobec B. G. pozbawienie prawa prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek lub w ramach spółki cywilnej oraz pełnienia funkcji członka rady nadzorczej, członka komisji rewizyjnej, reprezentanta lub pełnomocnika osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą w zakresie tej działalności, spółki handlowej, przedsiębiorstwa państwowego, spółdzielni, fundacji lub stowarzyszenia na okres 6 lat, oddalając wniosek w pozostałym zakresie.

Powyższe postanowienie zapadło po następującym ustaleniu przez Sąd Rejonowy:

Uczestnik B. G. prowadzi działalność gospodarczą zarejestrowaną od dnia 13 czerwca 2000 r. pod firmą (...). Przedmiotem działalności uczestnika jest produkcja pozostałej odzieży wierzchniej.

Zadłużenie uczestnika wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w W. z tytułu składek na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres od maja 2004r. (płatne do 15 czerwca 2004r.) do lutego 2015r. na dzień 20 marca 2015r., objęte postępowaniem w przedmiocie orzeczenia wobec uczestnika zakazu prowadzenia działalności gospodarczej w sprawie prowadzonej przed Sądem Rejonowym Szczecin- Centrum w Szczecinie o sygn. akt XII Gzd 13/15 wyniosło łącznie 8.584.784,34 złotych, w tym należność główna w kwocie 5.639.920,96 złotych, odsetki w kwocie 2.860.974 złotych, koszty upomnień w kwocie 1.024,40 złotych oraz koszty egzekucyjne w kwocie 82.864,98 złotych, w toku sprawy na dzień 8 lipca 2015r. zadłużenie B. G. w stosunku do tego podmiotu opiewało na kwotę 8.778.236,36 złotych.

Postanowieniem z dnia 9 lipca 2015r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie wydanym w sprawie XII Gzd 13/15 oddalił wniosek Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w S. o orzeczenie zakazu określonego w art. 373 i n.

prawa upadłościowego i naprawczego w stosunku do uczestnika ustalając, iż podstawy ogłoszenia upadłości dłużnika wystąpiły już co najmniej w lutym 2005r.

Postanowieniem z dnia 7 marca 2016r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie wydanym w sprawie XII GU 207/15 oddalił wniosek Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w S. o ogłoszenie upadłości uczestnika na podstawie art. 13 ust.1 prawa upadłościowego i naprawczego.

Zadłużenie uczestnika wobec Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w W. z tytułu składek na Fundusz Ubezpieczeń Społecznych, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres od lipca 2004r. do grudnia 2016r. na dzień 6 lutego 2017r. uległo zwiększeniu łącznie do kwoty 9.775.551,47 zł, w tym z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne 8.173.496.02 zł na ubezpieczenie zdrowotne w kwocie 1.289.635,60 zł i Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych w kwocie 312.419,85 zł.

B. G. oprócz wnioskodawcy posiada również zadłużenie w stosunku do Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, nie posiada zaległości z tytułu podatku od osób fizycznych i od towarów i usług. W stosunku do Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych zadłużenie na dzień 19 listopada 2014r. wyniosło 449.075,90 złotych. Na dzień 30 czerwca 2015r. zadłużenie za okres od stycznia 2005r. do grudnia 2007r. i za okres od kwietnia do lipca 2014r. oraz od września do grudnia 2014r. wynosi 213.364,60 złotych z tytułu należności głównej i 215.898 złotych tytułu odsetek.

W stosunku do dłużnika prowadzone były postępowania egzekucyjne przez organy egzekucji sądowej i administracyjnej. Postępowania egzekucyjne prowadzone w trybie egzekucji administracyjnej prowadziły do wyegzekwowania na rzecz wierzycieli kwot rażąco niskich w stosunku do wysokości zadłużenia i okazały się nieskuteczne.

Na podstawie powyższych ustaleń Sąd Rejonowy poczynił następujące rozważania:

W dniu 1 października 2003 r. weszła w życie ustawa z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe i naprawcze. Zastąpiła ona dotychczas obowiązujące rozporządzenie Prezydenta Rzeczypospolitej z 24 października 1934 r. prawo upadłościowe wprowadzając w art. 373 i n. ustawy nowe regulacje dotyczące zakazu prowadzenia działalności gospodarczej. Nowelizacja tej regulacji nastąpiła w ustawie z dnia 6 marca 2009 r. o zmianie ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze, ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym oraz ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz.U.Nr 53, poz. 434). Przepisy przejściowe dotyczące materii orzekania w przedmiocie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej zawarte zostały art. 6 tej ustawy. Zgodnie z art. 6 ust.1 tej ustawy w sprawach wszczętych i nie zakończonych do dnia wejścia w życie ustawy nowelizującej zastosowano regułę stosowania dotychczasowych przepisów. W myśl art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 6 marca 2009 r. o zmianie ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze, ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym oraz ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz.U.Nr 53, poz. 434), jeżeli przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy (tj. przed dniem 2 maja 2009 r.) zaistniały podstawy do ogłoszenia upadłości, do postępowań w sprawach orzekania zakazu, wszczętych po dniu wejścia w życie ustawy nowelizującej również należy stosować dotychczasowe przepisy. W wypadku ustania przed dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej możliwości orzeczenia zakazu z powodu upływu rocznego terminu do wszczęcia postępowania liczonego od dnia umorzenia lub zakończenia postępowania upadłościowego albo oddalenia wniosku na podstawie art. 13 ustawy, a gdy wniosek nie był złożony od dnia, w którym dłużnik był obowiązany taki wniosek złożyć zakazu takiego nie orzeka się.

Dokonana z dniem 1 stycznia 2016r. ustawą Prawo restrukturyzacyjne kolejna nowelizacja prawa upadłościowego w art. 452 wprowadziła również przepisy intertemporalne dotyczące spraw o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej. I tak jeżeli działania i zaniechania, o których mowa w zacytowanych ww. przepisach art. 373 i 374 prawa upadłościowego miały miejsce przed dniem wejścia w życie ustawy Prawo restrukturyzacyjne, działania i zaniechania te ocenia się według przepisów ustawy obowiązującej w dniu ich wystąpienia - tj. ustawy Prawo upadłościowego i naprawcze (art. 452 ust. 2 prawa restrukturyzacyjnego). Z kolei, jeśli działania bądź zaniechania te miały miejsce zarówno miejsce przed dniem wejścia w życie ustawy Prawo restrukturyzacyjne, jak i po jej

wejściu w życie, do oceny skutków tych działań i zaniechań, stosuje się przepisy ustawy Prawo upadłościowe w brzmieniu nadanym ustawą Prawo restrukturyzacyjne (art. 452 ust. 3 prawa restrukturyzacyjnego). Jak wskazał P. Z. w Komentarzu do art. 452 ustawy zgodnie z tymi regulacjami jeżeli całość działań składająca się na czyn lub cały okres zaniechania miała miejsce przed 1.01.2016r. to stosuje się przepisy dotychczasowe, a jeżeli choćby fragment czynu lub zaniechania przypadał za okres po 1.01.2016r., stosuje się przepisy znowelizowane (Prawo upadłościowe, Prawo Restrukturyzacyjne, Komentarz, C.H. B., wydanie 4. s. (...))

Zgodnie z treścią art. 373 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe w aktualnym brzmieniu sąd może orzec pozbawienie na okres od jednego do dziesięciu lat prawa prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek lub w ramach spółki cywilnej oraz pełnienia funkcji członka rady nadzorczej, członka komisji rewizyjnej, reprezentanta lub pełnomocnika osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą w zakresie tej działalności, spółki handlowej, przedsiębiorstwa państwowego, spółdzielni, fundacji lub stowarzyszenia osoby, która ze swojej winy, będąc do tego zobowiązana z mocy ustawy, nie złożyła w ustawowym terminie wniosku o ogłoszenie upadłości. W myśl natomiast art. 374 ust. 1 prawa upadłościowego Sąd może orzec zakaz prowadzenia działalności gospodarczej, o którym mowa w art. 373, wobec dłużnika będącego osobą fizyczną, także jeżeli niewypłacalność dłużnika jest następstwem jego celowego działania lub rażącego niedbalstwa, przy czym zgodnie z art. 374 ust. 2 prawa upadłościowego do osób uprawnionych do reprezentowania przedsiębiorcy będącego osobą prawną albo spółką handlową niemającą osobowości prawnej oraz osób faktycznie zarządzających przedsiębiorstwem dłużnika, jeżeli niewypłacalność przedsiębiorcy lub pogorszenie jego sytuacji finansowej jest następstwem celowego działania lub rażącego niedbalstwa tych osób, przepis ust. 1 stosuje się.

Z uwagi na to, iż działania i zaniechania dłużnika, o których mowa w zacytowanych ww. przepisach art. 373 i 374 prawa upadłościowego miały miejsce przed dniem wejścia w życie ustawy Prawo restrukturyzacyjne (ustawa ta weszła w życie z dniem 1 stycznia 2016 r.), działania i zaniechania te ocenia się według przepisów ustawy obowiązującej w dniu ich wystąpienia - tj. ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze (art. 452 ust. 2 prawa restrukturyzacyjnego). Z kolei, mając na względzie fakt, iż działania bądź zaniechania te miały miejsce zarówno przed dniem wejścia w życie ustawy Prawo restrukturyzacyjne, jak i po jej wejściu w życie, do oceny skutków tych działań i zaniechań, stosuje się przepisy ustawy Prawo upadłościowe w brzmieniu nadanym ustawą Prawo restrukturyzacyjne (art. 452 ust. 3 prawa restrukturyzacyjnego).

Jako podstawę faktyczną zgłoszonego wniosku wierzyciel wskazał niezłożenie przez uczestnika, w terminie dwóch tygodni od dnia powstania podstawy do ogłoszenia upadłości wniosku o ogłoszenie upadłości.

Mając na uwadze powyższe w pierwszej kolejności dokonując oceny zachowania uczestnika należy przeanalizować je w kontekście przepisów ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze, tj. w brzmieniu sprzed 1 stycznia 2016 r.

Art. 10 ustawy prawo upadłościowe i naprawcze stanowi, iż upadłość ogłasza się w stosunku do dłużnika, który stał się niewypłacalny. Zacytowany przepis ustanawia zasadę, że podstawą ogłoszenia upadłości dłużnika jest jego niewypłacalność. Definicję niewypłacalności ustawodawca zawarł w art. 11 ustawy. W myśl tego przepisu dłużnik jest niewypłacalny, jeżeli nie wykonuje swoich wymagalnych zobowiązań (art. 11 ust. 1 ustawy w brzmieniu obowiązującym ze względu na stan faktyczny sprawy do 2009r.). Spełnienie tej przesłanki uzasadnia ogłoszenie upadłości. Z istoty wskazanego w ust.1 art. 11 ustawy uregulowania wynika, iż każdy przedsiębiorca powinien wykonywać swoje wymagalne zobowiązania w terminie. Dla określenia niewypłacalności nie ma znaczenia, czy dłużnik nie wykonuje swoich wymagalnych zobowiązań pieniężnych czy też niepieniężnych oraz co jest tego przyczyną. Stan niewypłacalności ma bowiem charakter obiektywny i nie rozpatruje się go pod kątem winy dłużnika. Nieistotny jest też rozmiar nie wykonywanych przez dłużnika zobowiązań ani ich charakter (publicznoprawne czy cywilnoprawne). Brak wykonywania przez dłużnika zobowiązań nawet o niewielkiej wartości oznacza jego niewypłacalność w rozumieniu art.11 ustawy.

Krąg podmiotów uprawnionych do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości określony został w art. 20 prawa upadłościowego i naprawczego. W myśl art. 20 ust.2 pkt 2 prawa upadłościowego i naprawczego, oprócz dłużnika i

wierzycieli ogłoszenia upadłości osoby prawnej i innych jednostek organizacyjnych, którym odrębna ustawa przyznaje zdolność prawną zgłosić może-każdy, kto ma prawo je reprezentować sam lub łącznie z innymi osobami. Z kolei art. 21 ust.1 ustawy określa termin w jakim należy złożyć wniosek o ogłoszenie upadłości. I tak zgodnie z art.21 ustawy dłużnik jest obowiązany, nie później niż w terminie dwóch tygodni od dnia, w którym wystąpiła podstawa do ogłoszenia upadłości, zgłosić w sądzie wniosek o ogłoszenie upadłości.

Analiza akt sprawy pozwala na przyjęcie, iż wnioskodawca wykazał, że uczestnik posiada wymagalne zobowiązania w stosunku do niego jak i Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych, okoliczność ta nie była zresztą kwestionowana przez dłużnika. Należy przy tym podkreślić, że zobowiązania dłużnika od dnia wydania przez sąd orzeczenia w sprawie XII Gzd 13/15 w przedmiocie orzeczenia zakazu w stosunku do uczestnika uległy istotnemu z zwiększeniu z kwoty 8.584.784,34 złotych za okres od maja 2004r. (płatne do 15 czerwca 2004r.) do lutego 2015r. na dzień 20 marca 2015r., a na dzień 8 lipca 2015r. wynoszące 8.778.236,36 złotych do kwoty 9.775.551,47 złotych za okres od lipca 2004r. do grudnia 2016r. na dzień 6 lutego 2017r. Uczestnik będąc do tego zobowiązany z mocy ustawy, nie złożył też w terminie dwutygodniowym od dnia wystąpienia niewypłacalności, wniosku o ogłoszenie upadłości. Wniosek ten nie został również złożony przez dłużnika także po wydaniu przez sąd orzeczenia w sprawie IIX Gzd 13/15 oddalającego wniosek o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności przez dłużnika z uwagi na przedawnienie mimo istnienia stanu niewypłacalności dłużnika i wpływu wynikającego z ustawy terminu do jego złożenia. Po wydaniu przedmiotowego orzeczenia wniosek o ogłoszenie upadłości dłużnika został natomiast złożony przez wnioskodawcę, oddalono go jednak w trybie art. 13 ustawy. Tym niemniej złożenie tego wniosku przez wnioskodawcę jak również brak majątku na zaspokojenie kosztów postępowania upadłościowego nie niweczy obowiązku dłużnika w przedmiocie terminowego złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości.

Skutkiem prawnym, jaki zamierzał osiągnąć wnioskodawca, było orzeczenie przez sąd wobec uczestnika pozbawienia prawa prowadzenia działalności gospodarczej na okres dziesięciu lat. Dla osiągnięcia tego skutku na wnioskodawcy - zgodnie z normą wynikającą z art. 6 kodeksu cywilnego - ciążył obowiązek udowodnienia faktów to orzeczenie uzasadniających. Uczestnik jak wskazano wyżej, miał pełną świadomość zwłaszcza po wydaniu przez sąd orzeczenia w sprawie XII Gzd 13/15 ciążyących na nim obowiązków. Samo zastosowanie przez sąd art. 377 ustawy w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 grudnia 2015r. w kontekście art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 6.03. 2009r. o zmianie ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze, ustawy o Bankowym funduszu gwarancyjnym oraz ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. Nr 53, poz. 434) w przedmiotowej sprawie nie zmienia tego, że obowiązku złożenia w terminie wniosku o ogłoszenie upadłości mimo istnienia stanu niewypłacalności dłużnik nie wykonał także po wydaniu orzeczenia w przedmiotowej sprawie. Wskutek kontynuowania przez dłużnika prowadzenia działalności gospodarczej z dotychczasowym skutkiem zobowiązania dłużnika w okresie od dnia zakończenia postępowania w sprawie XII Gzd 13/15 uległy istotnemu wzrostowi i nic nie wskazuje na to, żeby uczestnik uregulował je w jakimkolwiek stopniu mimo kontynuowania prowadzenia działalności gospodarczej, co skutkuje comiesięcznym wzrostem jego zadłużenia i to nawet w toku kierowanej przeciwko niemu egzekucji. Zaniechanie uczestnika w złożeniu wniosku o ogłoszenie upadłości ma niewątpliwie charakter zawiniony, a wręcz charakteryzuje się wyjątkową uporczywością.

Brak złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości przez uczestnika postępowania w ustawowym terminie niewątpliwie skutkowało pokrzywdzeniem jego wierzycieli. Brak terminowej spłaty zobowiązań w konsekwencji skutkowało też koniecznością wszczynania kolejnych postępowań egzekucyjnych. Podkreślenia wymaga, iż gdyby uczestnik złożył wniosek o ogłoszenie upadłości w ustawowym terminie, jego zadłużenie nie urosłoby do tak znacznych rozmiarów, w tym nie zwiększyłyby się zadłużenie z tytułu odsetek od wierzytelności, które zaspakajane są z masy upadłości do dnia jej ogłoszenia.

Z drugiej strony uczestnik postępowania w przedmiotowej sprawie podniósł z zarzut przedawnienia z art. 377 pr. upadł, w brzmieniu przed nowelizacją dokonaną ustawą z dnia 6.03. 2009r. o zmianie ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze, ustawy o Bankowym funduszu gwarancyjnym oraz ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. Nr 53, poz. 434) i prekluzyjny skutek wynikający z art. 6 ust. 3 tej ustawy. Tym niemniej należy zauważyć, że w niniejszej sprawie ocenie sądu podlegały zachowania uczestnika po wydaniu orzeczenia w sprawie XII Gzd 13/15, a nadto mające również miejsce po 1 stycznia 2016r. , tj. do grudnia 2016r. Zgodnie natomiast z treścią w/w art. 452 ust.3 prawa

restrukturyzacyjnego, jeżeli działania bądź zaniechania te miały miejsce zarówno przed dniem wejścia w życie ustawy Prawo restrukturyzacyjne, jak i po jej wejściu w życie, do oceny skutków tych działań i zaniechań, stosuje się przepisy ustawy Prawo upadłościowe w brzmieniu nadanym ustawą Prawo restrukturyzacyjne (art. 452 ust. 3 prawa restrukturyzacyjnego). Według treści natomiast art. 377 prawa upadłościowego w aktualnym brzmieniu nie orzeka się zakazu, o którym mowa w art. 373 ustawy, jeżeli postępowanie w tej sprawie nie zostało wszczęte w terminie od dnia umorzenia lub zakończenia postępowania upadłościowego albo oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości na podstawie art. 13, a gdy wniosek o ogłoszenie upadłości nie był złożony w terminie trzech lat od dnia ustania stanu niewypłacalności albo wygaśnięcia obowiązku złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości przez daną osobę. W stosunku do uczestnika obie wskazane okoliczności nie zachodzą, uczestnik jest czynnym przedsiębiorcą, a jego

zobowiązania nie zostały uregulowane. Podkreślić przy tym należy, odnosząc się do cytowanych przez pełnomocnika uczestnika poglądów prawnych, iż w orzecznictwie Sądu Najwyższego w zakresie m.in. interpretacji art. 377 prawa upadłościowego i art. 6 ust.3 ustawy z dnia 6 marca 2009 r. o zmianie ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze, ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym oraz ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym prezentowane były różne poglądy. Sąd Najwyższy wielokrotnie podkreślał jednak, że celem zróżnicowanego sposobu liczenia terminów wskazanego w art. 377 ustawy było stworzenie realnej możliwości złożenia wniosku o zastosowanie wobec dłużnika naruszającego reguły uczciwego obrotu gospodarczego sankcji (tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2014r. II CSK 385/13, LEGALIS 1061892 i cytowane w uzasadnieniu postanowienia orzeczenia), natomiast celem art. 6 ust.3 ustawy z dnia 6 marca 2009r. nie było wprowadzenie abolicji, ale wydłużenie rocznego terminu wynikającego z art. 377 w brzmieniu obowiązującym do 2009r. do lat trzech (tak postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2014r. II CSK 385/13, LEGALIS 1061892). Ponadto według Sądu Najwyższego, np. artykuł 6 ust. 2 ustawy z dnia 6 marca 2009 r. o zmianie ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze, ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym oraz ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. Nr 53, poz. 434) dotyczy wypadków, kiedy przyczyny uzasadniające orzeczenie zakazu powstały w czasie przed wejściem w życie przepisów znowelizowanych, ale postępowanie sądowe wszczęte zostało już w czasie ich obowiązywania. Zawarte w hipotezie art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 6 marca 2009 r. sformułowanie "jeżeli przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy zaistniały podstawy do ogłoszenia upadłości" wiązać należy z chwilą powstania obowiązków osoby, zobowiązanej do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości, które powstały z chwilą ziszczenia się przesłanek upadłości, przed wejściem w życie ustawy nowelizującej. Jeżeli natomiast powinność złożenia wniosku była wprawdzie związana ze stanem niewypłacalności powstałym przed wejściem w życie ustawy, który utrzymywał się nadal po jej wejściu w życie, jednak dla osoby, której dotyczy wniosek o orzeczenie zakazu zaktualizowała się dopiero po wejściu w życie ustawy - nie jest to przypadek objęty tym przepisem. Do uczestnika ma więc zastosowanie termin z art. 377 p.u.n. w nowym brzmieniu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2015r., II CSK 55/15, LEX nr 2004187). Według Sądu Najwyższego również, art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 6 marca 2009 r. o zmianie ustawy - Prawo upadłościowe i naprawcze, ustawy o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym oraz ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. Nr 53, poz. 434) nie wyłącza orzeczenia zakazu prowadzenia działalności gospodarczej w sytuacji, w której wniosek został złożony po dniu wejścia w życie tej ustawy - w czasie postępowania upadłościowego wszczętego również po dniu jej wejścia w życie - choćby przed tym dniem upłynął roczny termin przewidziany w art. 377 in fine ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. - Prawo upadłościowe i naprawcze w pierwotnym brzmieniu (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 kwietnia 2014 r. II CSK 385/13 LEX nr 151111 I). Sąd Najwyższy dopuszczał zatem orzeczenie zakazu prowadzenia działalności w stanach faktycznych, co do których niewypłacalność miała miejsce pod rządami przepisów obowiązujących do 2009r., lecz wobec uczestników, co do których obowiązek złożenia wniosku o orzeczenie zakazu wystąpił po wejściu w życie nowelizacji z 2009r. i przy zastosowaniu nowego brzmienia art. 377 bez względu na to, czy stosunku do innych osób wystąpiły okoliczności wymienione w tym przepisie i art. 6 ust.3 ustawy nowelizującej z 2009r. W bogatym orzecznictwie Sądu Najwyższego dotyczącym problematyki art. 377 prawa upadłościowego jako ostateczną cezurę czasów uniemożliwiającą orzeczenie zakazu wskazywano ustanie stanu niewypłacalności dłużnika. Nowe brzmienie art. 377 ustawy niewątpliwie zatem wpisuje się w/w poglądy. Przyjęcie natomiast, iż w stosunku do uczestnika definitywnie na skutek upływu terminu prekluzyjnego z art. 377 pr. upadłościowego w brzmieniu sprzed nowelizacją dokonaną w 2009r. ustała możliwość orzeczenia zakazu nawet co do zachowań późniejszych i to nie objętych sprawą XII Gzd 13/15 prowadziłyby do

zupełniej bezkarności dłużnika kontynuującego prowadzenie działalności gospodarczej w sposób naruszający reguły uczciwego obrotu.

Pozbawiając uczestnika praw określonych w art.373 ustawy prawo upadłościowe, na okres sześciu lat, Sąd wziął pod uwagę okoliczności przytoczone wyżej, tj. doprowadzenie przez dłużnika do olbrzymiego wzrostu zadłużenia od dnia wydania poprzedniego orzeczenia w sprawie o orzeczenia zakazu prowadzenia działalności oraz uporczywe kontynuowanie przez dłużnika prowadzenia działalności gospodarczej skutkujące bardzo znacznym wzrostem jego zadłużenia, w tym z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne. Przy orzekaniu zakazu, Sąd bierze pod uwagę, zgodnie z treścią art.373 ust.2 prawa upadłościowego (jak i zgodnie z treścią art. 373 ust. 2 ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze), stopień winy oraz skutki podejmowanych działań, w szczególności obniżenie wartości ekonomicznej przedsiębiorstwa upadłego i rozmiar pokrzywdzenia wierzycieli. W ocenie sądu orzekającego stopień winy dłużnika wynikający z jego zaniechań po wydaniu poprzedniego orzeczenia w sprawie o orzeczenie zakazu uznać należy za znaczny, w związku z tym sąd orzekł zakaz wskazany w postanowieniu na okres 6 lat, tj. w wymiarze przenoszącym połowę ustawowego zagrożenia. W ocenie sądu konieczne jest wyeliminowanie uczestnika z obrotu, co również przyczyni się do tego, iż nie prowadząc działalności gospodarczej dłużnik nie będzie powiększał stanu zadłużenia z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne i wobec Państwowego Funduszu Osób niepełnosprawnych. Orzeczeniu zakazu we wnioskowanym maksymalnym okresie sprzeciwia się natomiast to, iż zadłużenie dłużnika za okres po wydaniu poprzedniego postanowienia w sprawie o orzeczenie zakazu uległo wzrostowi, jednakże globalna kwota zadłużenia dłużnika w przeważającej części dotyczy okresu objętego poprzednim postanowieniem i jako taka nie może być wyznacznikiem dla oceny stopnia winy uczestnika w niezłożeniu wniosku o ogłoszenie upadłości, jak i rozmiaru pokrzywdzenia wierzycieli w niniejszym postępowaniu.

Na powyższe postanowienie apelację złożyła uczestniczka. Zaskarżyła w całości wyżej oznaczone Postanowienie Sądu Rejonowego i zarzuciła:

- 1) Naruszenie przepisów postępowania, a w szczególności art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. i art. 366 k.p.c. w związku z art. 13 § 2 k.p.c., w wyniku złamania zasady powagi rzeczy osądzonej, związanej z prawomocnym Postanowieniem Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie Wydział XII Gospodarczy z dnia 09.07.2015 r. w sprawie X. G. 13/15.
- 2) Naruszenie prawa materialnego, a w szczególności art. 377 Prawa upadłościowego w związku z art. 452 ust. 3 Prawa restrukturyzacyjnego oraz art. 373 Prawa upadłościowego w brzmieniu sprzed nowelizacji w związku z art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 06.03.2009 r. o zmianie ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze, ustawy o Bankowym funduszu gwarancyjnym oraz ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz.U. Nr 53, poz. 434) poprzez ich błędne zastosowanie skutkujące orzeczeniem zakazu prowadzenia działalności gospodarczej, pomimo braku ustawowych przesłanek oraz istniejącego przedawnienia roszczenia.

Wskazując na powyższe zarzuty wniosła o zmianę zaskarżonego Postanowienia i wydanie merytorycznego rozstrzygnięcia, polegającego na oddaleniu w całości wniosku ZUS w W. o orzeczenie wobec uczestniczki B. G. zakazu prowadzenia działalności gospodarczej, z jednoczesnym obciążeniem wnioskodawcy kosztami postępowania za I i II instancję.

W odpowiedzi na apelację wnioskodawca wniósł o jej oddalenie i obciążenie uczestniczki kosztami postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja okazała się nieuzasadniona. Sąd Okręgowy przyjmuje fakty ustalone przez Sąd I instancji za własne ustalenia. Sąd Odwoławczy jako sąd merytorycznie rozpoznający sprawę w granicach zaskarżenia - stosownie do art. 378 § 1 k.p.c. – dokonując ponownej oceny materiału dowodowego zgromadzonego przed Sądem I instancji stwierdził, że okoliczności faktyczne dają podstawy do orzeczenia zakazu na okres 6 lata. Konsekwencją powyższego było uznanie apelacji wywiedzionej przez uczestnika za bezzasadną i jej oddalenie na podstawie art. 385 k.p.c.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż Sąd Rejonowy przeprowadził prawidłowy wywód prawny dotyczący zmian przepisów prawa upadłościowego, w tym przepisów intertemporalnych związanych z wejściem w życie 1 stycznia 2016 roku ustawy z dnia 15 maja 2015 roku Prawo restrukturyzacyjne (Dz. U. z 2015 r. poz. 978). Ustawa dokonała na mocy art. 428 p.r. szeregu zmian w ustawie z dnia 28 lutego 2003 roku Prawo upadłościowe i naprawcze. Zmiany dotyczyły m.in. definicji niewypłacalności (art. 11 p.u. i n.), terminu złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości (art. 21 p.u. i n.), jak również art. 373, art. 374 i art. 377 p.u. i n. Szczególne znaczenie ma przy tym zmiana dokonana w art. 377 p.u. i n., który przed nowelizacją wyłączał orzeczenie zakazu, gdy wniosek o ogłoszenie upadłości nie był złożony, w terminie trzech lat od dnia, w którym dłużnik obowiązany był taki wniosek złożyć. Przed wejściem w życie prawa restrukturyzacyjnego - 1 stycznia 2016 roku termin trzyletni rozpoczynał swój bieg wraz z powstaniem po stronie dłużnika stanu niewypłacalności, więc konkretnego dnia i wraz z upływem trzech lat od tego dnia i niezależnie od tego, czy podstawy do ogłoszenia upadłości dłużnika nadal wówczas istniały, orzeczenie zakazów nie było możliwe. Według obecnego stanu prawnego, zakazu nie orzeka się - w sytuacji, kiedy wniosek o ogłoszenie upadłości nie był złożony - jeżeli postępowanie w tej sprawie nie zostało wszczęte w terminie trzech lat od dnia ustania stanu niewypłacalności albo wygaśnięcia obowiązku złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości przez daną osobę. Koniec terminu przypada na trzy lata od dnia ustania stanu niewypłacalności, więc jeśli stan niewypłacalności nie ustał, termin trzyletni nie rozpoczął biegu, pomijając oczywiście kwestię wygaśnięcia obowiązku złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości.

Prawidłowo także Sąd wskazał, iż zgodnie z art. 452 ust. 1 i 2 p.r. w sprawach, w których po wejściu w życie ustawy wpłynął wniosek o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności gospodarczej, działania lub zaniechania, o których mowa w art. 373 i art. 374 prawa upadłościowego w nowym brzmieniu, ocenia się według przepisów prawa upadłościowego obowiązującego w dniu ich wystąpienia. Jeżeli działania lub zaniechania, o których mowa w art. 373 i art. 374 prawa upadłościowego w nowym brzmieniu, które stanowią podstawę orzeczenia zakazu prowadzenia działalności gospodarczej, miały miejsce zarówno przed dniem wejścia w życie prawa restrukturyzacyjnego, jak i po jego wejściu w życie, do oceny ich skutków stosuje się przepisy prawa upadłościowego w nowym brzmieniu. Podstawą orzeczenia zakazów z art. 373 p.u. i n. było niezłożenie wniosku o ogłoszenie upadłości w terminie dwutygodniowym, obecnie zaś – pomijając zmiany leksykalne – w terminie ustawowym; treść normatywna przepisu w rozważanej części pozostała po nowelizacji prawa upadłościowego niezmienną.

Wyraźnie wskazać trzeba, że obowiązek złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości nie ma charakteru jednorazowej powinności mającej swój początek i koniec w dniu niewypłacalności. Obowiązek ten powstaje i istnieje nadal, do kiedy istnieje stan niewypłacalności; ciąży oczywiście na przedsiębiorcy - osobie fizycznej i na każdym kolejnym zobowiązanym ustawowo reprezentancie dłużnika będącym osobą prawną albo zdefiniowaną jednostką organizacyjną, mimo zmian tych osób. Przyjmując za fakt bezsporny niewypłacalność uczestnika w lutym 2005 roku, stan ten istniał w dacie wejścia w życie nowelizacji prawa upadłościowego 1 stycznia 2016 roku i nadal istnieje, a nawet pogłębia się. Zaniechanie uczestnika w złożeniu wniosku o ogłoszenie upadłości (zaniechanie, o jakim mowa w art. 373 p.u. po nowelizacji), stanowiące podstawę orzeczenia zakazu prowadzenia działalności gospodarczej, miało miejsce zarówno przed dniem wejścia w życie prawa restrukturyzacyjnego, jak i po jego wejściu w życie, do oceny skutków tego zaniechania stosuje się przepisy prawa upadłościowego po nowelizacji, co wynika z art. 452 ust. 2 p.r. Jednym ze skutków niezłożenia wniosku o ogłoszenie upadłości w terminie ustawowym jest możliwość orzeczenia zakazów określonej działalności. Stan faktyczny rozpoznawanej sprawy podlega subsumcji według obecnie obowiązującego stanu prawnego. Stosownie do znowelizowanego na mocy art. 428 pkt 208 p.r. brzmienia art. 377 p.u. termin określony tym przepisem przed dniem złożenia przez wnioskodawcę wniosku o orzeczenie zakazów z art. 373 ust. 1 pkt 1 p.u. (tj. 6 grudnia 2016 r.) nie rozpoczął swojego biegu, w konsekwencji nie mógł upłynąć.

Zgodnie z treścią art. 373 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. Prawo upadłościowe w aktualnym brzmieniu sąd może orzec pozbawienie na okres od jednego do dziesięciu lat prawa prowadzenia działalności gospodarczej na własny rachunek lub w ramach spółki cywilnej oraz pełnienia funkcji członka rady nadzorczej, członka komisji rewizyjnej, reprezentanta lub pełnomocnika osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą w zakresie tej działalności, spółki handlowej, przedsiębiorstwa państwowego, spółdzielni, fundacji lub stowarzyszenia osoby, która ze swojej winy, będąc do tego zobowiązana z mocy ustawy, nie złożyła w ustawowym terminie wniosku o ogłoszenie

upadłości. W myśl natomiast art. 374 ust. 1 prawa upadłościowego Sąd może orzec zakaz prowadzenia działalności gospodarczej, o którym mowa w art. 373, wobec dłużnika będącego osobą fizyczną, także jeżeli niewypłacalność dłużnika jest następstwem jego celowego działania lub rażącego niedbalstwa, przy czym zgodnie z art. 374 ust. 2 prawa upadłościowego do osób uprawnionych do reprezentowania przedsiębiorcy będącego osobą prawną albo spółką handlową niemającą osobowości prawnej oraz osób faktycznie zarządzających przedsiębiorstwem dłużnika, jeżeli niewypłacalność przedsiębiorcy lub pogorszenie jego sytuacji finansowej jest następstwem celowego działania lub rażącego niedbalstwa tych osób, przepis ust. 1 stosuje się.

Prawidłowo wskazał Sąd I instancji, iż z uwagi na to, iż działania i zaniechania dłużnika, o których mowa w zacytowanych ww. przepisach art. 373 i 374 prawa upadłościowego miały miejsce przed dniem wejścia w życie ustawy Prawo restrukturyzacyjne (ustawa ta weszła w życie z dniem 1 stycznia 2016 r.), działania i zaniechania te ocenia się według przepisów ustawy obowiązującej w dniu ich wystąpienia - tj. ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze (art. 452 ust. 2 prawa restrukturyzacyjnego). Z kolei, mając na względzie fakt, iż działania bądź zaniechania te miały miejsce zarówno przed dniem wejścia w życie ustawy Prawo restrukturyzacyjne, jak i po jej wejściu w życie, do oceny skutków tych działań i zaniechań, stosuje się przepisy ustawy Prawo upadłościowe w brzmieniu nadanym ustawą Prawo restrukturyzacyjne (art. 452 ust. 3 prawa restrukturyzacyjnego).

Nie było kwestionowane, że stan niewypłacalności uczestniczki trwa od 2005 roku, a więc istniały i istnieją przesłanki do złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości. Sąd zauważył nadto, iż od dnia wydania przez sąd orzeczenia w sprawie XII Gzd 13/15 w przedmiocie orzeczenia zakazu w stosunku do uczestnika uległy istotnemu z zwiększeniu z kwoty 8.584.784,34 złotych za okres od maja 2004r. (płatne do 15 czerwca 2004r.) do lutego 2015r. na dzień 20 marca 2015r., a na dzień 8 lipca 2015r. wynoszące 8.778.236,36 złotych do kwoty 9.775.551,47 złotych za okres od lipca 2004r. do grudnia 2016r. na dzień 6 lutego 2017r. Uczestnik będąc do tego zobowiązany z mocy ustawy, nie złożył też w terminie dwutygodniowym od dnia wystąpienia niewypłacalności, wniosku o ogłoszenie upadłości. Wniosek ten nie został również złożony przez dłużnika także po wydaniu przez sąd orzeczenia w sprawie IIX Gzd 13/15 oddalającego wniosek o orzeczenie zakazu prowadzenia działalności przez dłużnika z uwagi na przedawnienie mimo istnienia stanu niewypłacalności dłużnika i upływu wynikającego z ustawy terminu do jego złożenia. Okoliczności te nie były kwestionowane przez Apelującą. Po wydaniu przedmiotowego orzeczenia wniosek o ogłoszenie upadłości dłużnika został wprawdzie złożony przez wnioskodawcę, oddalono go jednak w trybie art. 13 ustawy. Jednak złożenie tego wniosku przez wnioskodawcę jak również brak majątku na zaspokojenie kosztów postępowania upadłościowego nie niweczy obowiązku dłużnika w przedmiocie terminowego złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości.

Uczestnik jak wskazano wyżej, miał pełną świadomość zwłaszcza po wydaniu przez sąd orzeczenia w sprawie XII Gzd 13/15 ciążyących na nim obowiązków. Samo zastosowanie przez sąd art. 377 ustawy w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 grudnia 2015r. w kontekście art. 6 ust. 3 ustawy z dnia 6.03. 2009r. o zmianie ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze, ustawy o Bankowym funduszu gwarancyjnym oraz ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. Nr 53, poz. 434) w przedmiotowej sprawie nie zmienia tego, że obowiązku złożenia w terminie wniosku o ogłoszenie upadłości mimo istnienia stanu niewypłacalności dłużnik nie wykonał także po wydaniu orzeczenia w przedmiotowej sprawie. Sąd zasadnie podkreślił, że wskutek kontynuowania przez uczestniczkę prowadzenia działalności gospodarczej z dotychczasowym skutkiem zobowiązania dłużnika w okresie od dnia zakończenia postępowania w sprawie XII Gzd 13/15 uległy istotnemu wzrostowi, uczestniczka nie uregulowała ich w jakimkolwiek stopniu, kontynuuje prowadzenie działalności gospodarczej, co skutkuje comiesięcznym wzrostem jej zadłużenia. Zaniechanie uczestnika w złożeniu wniosku o ogłoszenie upadłości ma niewątpliwie charakter zawiniony, a wręcz charakteryzuje się wyjątkową uporczywością, jak wskazał to Sąd Rejonowy.

Uczestniczka postępowania w przedmiotowej sprawie podniosła zarzut przedawnienia z art. 377 pr. upadł, w brzmieniu przed nowelizacją dokonaną ustawą z dnia 6.03. 2009r. o zmianie ustawy Prawo upadłościowe i naprawcze, ustawy o Bankowym funduszu gwarancyjnym oraz ustawy o Krajowym Rejestrze Sądowym (Dz. U. Nr 53, poz. 434) i prekluzyjny skutek wynikający z art. 6 ust. 3 tej ustawy. W niniejszej sprawie jednak ocenie sądu podlegały zachowania uczestnika po wydaniu orzeczenia w sprawie XII Gzd 13/15, a nadto mające również miejsce po 1 stycznia 2016r. , tj. do grudnia 2016r. Nie zachodzi więc powaga rzeczy osądzonej, bowiem podstawa orzekania jest stan faktyczny mający

miejsce po wydaniu pierwszego orzeczenia. Ponownie wskazać należy, iż zgodnie natomiast z treścią w/w art. 452 ust.3 prawa restrukturyzacyjnego, jeżeli działania bądź zaniechania te miały miejsce zarówno przed dniem wejścia w życie ustawy Prawo restrukturyzacyjne, jak i po jej wejściu w życie, do oceny skutków tych działań i zaniechań, stosuje się przepisy ustawy Prawo upadłościowe w brzmieniu nadanym ustawą Prawo restrukturyzacyjne (art. 452 ust. 3 prawa restrukturyzacyjnego). Według treści natomiast art. 377 prawa upadłościowego w aktualnym brzmieniu nie orzeka się zakazu, o którym mowa w art. 373 ustawy, jeżeli postępowanie w tej sprawie nie zostało wszczęte w terminie od dnia umorzenia lub zakończenia postępowania upadłościowego albo oddalenia wniosku o ogłoszenie upadłości na podstawie art. 13, a gdy wniosek o ogłoszenie upadłości nie był złożony w terminie trzech lat od dnia ustania stanu niewypłacalności albo wygaśnięcia obowiązku złożenia wniosku o ogłoszenie upadłości przez daną osobę. W stosunku do uczestnika obie wskazane okoliczności nie zachodzą, uczestnik jest czynnym przedsiębiorcą, a jego zobowiązania nie zostały uregulowane.

Biorąc pod uwagę całokształt przytoczonych okoliczności i powyższą argumentację, Sąd Okręgowy uznał zarzuty apelacji za niezasadne, co skutkowało jej oddaleniem w trybie art. 385 k.p.c.

Orzekając o kosztach procesu za drugą instancję Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 108 k.p.c. oraz 98 k.p.c. Na koszty wnioskodawcyłożyło się wynagrodzenie pełnomocnika ustalone na podstawie § 8 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 r. poz. 1804 ze zm. z 2016 r. poz. 1667) w kwocie 120 zł.

SSO (...)SSO (...)SSO (...)

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)
4. (...)